

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. et Mgr. Karla Ulíka ve věci

žalobkyně: **KOVOTRIO MACH s.r.o.**
sídlem Boleslavská 461, 277 15 Chrást - Tišice
zastoupena advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2022, č. j. 5042/1.30/22-4,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. V tomto rozsudku se soud na základě žaloby podané podle § 65 odst. 1 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zabývá otázkou, zda byly správní orgány v řízení o přestupku žalobkyně dle zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 327/2017 Sb. (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) oprávněny využít protokoly o výsledku účastníků z jiného správního řízení jako podklady pro rozhodnutí, a zda nepochybily, pokud tyto osoby nevyslechly v přestupkovém řízení jako svědky.

Podstatná zjištění ze správního spisu

2. Oblastní inspektorát práce pro Středočeský kraj (dále jen „inspektorát práce“) provedl dne 2. 10. 2018 kontrolu na pracovišti žalobkyně, přičemž se zaměřil na dodržování pracovněprávních předpisů dle § 126 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, a to především na umožnění a výkon nelegální práce. Z vyhotoveného protokolu o kontrole ze dne 30. 1. 2019 plyne, že v den kontroly se na kontrolovaném pracovišti nacházeli čtyři cizí státní příslušníci – R. T., Y. K., P. S. a Y. H.. V případě prvně dvou jmenovaných inspektorát práce zjistil, že vykonávali práci na základě dohod o provedení práce uzavřených se subdodavatelskou společností MP Service, s. r. o. (dále jen „společnost MP Service“). Naopak P. S. a Y. H. neměli vykonávat pracovní činnost na základě subdodavatelských vztahů. V kontrolních zjištěních proto inspektorát práce uzavřel, že žalobkyně umožnila těmto dvěma osobám výkon závislé práce bez řádně uzavřeného pracovněprávního vztahu a bez povolení k zaměstnání v rozporu s § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti. Inspektorát práce svá zjištění opřel též o protokoly o výsledcích jmenovaných osob, které s nimi byly provedeny v rámci správního řízení o jejich správním vyhoštění. Námitky žalobkyně proti kontrolním zjištěním byly zamítnuty.
3. Rozhodnutím ze dne 25. 5. 2022, č. j. 18171/4.30/21-14 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), shledal inspektorát práce žalobkyni vinnou ze spáchání dvou přestupků, jednak podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, neboť na svém pracovišti umožnila výkon závislé práce cizím státním příslušníkům P. S. a Y. H. bez řádně uzavřeného pracovněprávního vztahu, čímž byly naplněny znaky nelegální práce dle § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti, a dále přestupku dle téhož ustanovení, který spáchala tím, že umožnila jmenovaným osobám výkon závislé práce bez platného titulu k výkonu práce na území České republiky, čímž byly naplněny znaky nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti. Za uvedené přestupky byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 65 000 Kč.
4. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí se inspektorát práce zabýval vyjádřením žalobkyně k podkladům pro rozhodnutí, v němž se s poukazem na právo na účinnou obhajobu domáhala výsledku P. S. a Y. H., protože protokoly o jejich výsledku z jiného správního řízení nelze použít, neboť v něm měli jiné procesní postavení a žalobkyně jim nemohla pokládat otázky. Inspektorát práce tuto námitku vypořádal s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, a ze dne 25. 1. 2018, č. j. 4 Azs 248/2017, na základě nichž uzavřel, že protokoly byly pořízeny nezávisle na řízení o přestupku a zákonným způsobem. Žalobkyně se s nimi seznámila a neuvedla žádný důvod, pro který by bylo třeba provádět nové výsledky svědků. Námitkám proto nepřisvědčil.
5. V odvolání žalobkyně s vypořádáním námitky nesouhlasila a dodala, že např. R. T. v rozporu se skutečností na dotaz, zda měl uzavřenou pracovní smlouvu, uvedl, že nic nepodepisoval. Přitom pro společnost MP Service pracoval na základě dohody o provedení práce. Pro tyto rozpory mezi důkazními prostředky měl inspektorát práce nařídit svědecký výslech cizinců.

6. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. S inspektorátem práce se ztotožnil v plném rozsahu. Mimo jiné konstatoval, že dodatečné výsledky cizinců by byly nadbytečné, neboť veškeré rozhodné skutečnosti plynuly již z vyhotovených protokolů. Veškeré podmínky pro jejich použití podle judikatury NSS byly splněny. Rozpory výpovědí R. T. a Y. K. s vyjádřením společnosti MP Service se netýkají předmětu řešené věci a nejsou pro dokazování v ní podstatné.

Obsah podání účastníků

7. Žalobkyně považuje napadené i prvostupňové rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné. Správním orgánům vyčítá, že porušily celou řadu ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), konkrétně § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 4 odst. 4, § 50 odst. 3 či § 68 odst. 3. Žalobkyně má i nadále za to, že v případě zjištění, že se minimálně jeden z protokolů o výsledku z řízení o správním vyhoštění nezakládá na pravdě, je třeba důkladně prověřit věrohodnost výpovědí P. S. a Y. H.. Jejich výpověď je nutná z hlediska zásady materiální pravdy a nezkrácení žalobkyně na procesních právech. Žalobkyně odmítá zdůvodnění žalovaného, že skutková zjištění jsou dostatečná a vzájemně nerozporná. Některé protokoly o výsledcích jsou v nesouladu s učiněnými zjištěními. Proto je důvodné se domnívat, že podobné rozpory panují i v případě cizinců, pro jejichž činnost byla žalobkyně uznána vinnou. Žalovaný se s námitkou vypořádal nepřezkoumatelně.
8. Žalobkyně nesouhlasí s tím, že by výsledky Y. K. a R. T. nesouvisely s nyní projednávanou věcí. Protokoly o jejich výsledku jsou součástí správního spisu a k řešené věci mají úzký vztah. Správní orgány nepostupovaly podle § 50 odst. 3 správního řádu. Dostatečně se nezabývaly výpovědní hodnotou zbylých protokolů o výsledku a neprověřily tvrzení v nich uvedená. Toto pochybení mělo být napraveno výsledkem Y. H. a P. S., k čemuž i přes opakované návrhy správní orgány nepřistoupily. Tím byla žalobkyně krácena na procesních právech a neprovedení výsledků bylo v rozporu s judikaturou NSS, např. rozsudkem ze dne 25. 1. 2018, č. j. 4 Azs 248/2017-37. Správní orgány ani řádně neodůvodnily, proč výsledky neprovedou.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrvává na závěru, že se žalobkyně vytýkaných přestupků dopustila. Jelikož se žalobní námitky obsahově shodují s námitkami odvolacími, odkazuje žalovaný v podrobnostech na napadené a prvostupňové rozhodnutí. Žalovaný je přesvědčen, že ve věci bylo postupováno v souladu s právními předpisy a že uplatněné námitky byly řádně vypořádány. Žalobkyně v podstatě jen odkazuje na svá tvrzení ve správním řízení, krom tvrzení o zkrácení procesních práv však neuvádí žádný jiný relevantní důvod pro opakovaný výsledek cizinců. Žalovaný též setrvává na názoru, že výsledky Y. K. a R. T. nesouvisí s předmětem projednávané věci v tak podstatném rozsahu, jak se žalobkyně domnívá. Skutková zjištění o nelegálním zaměstnávání P. S. a Y. H. správní orgány učinily z obsahu jejich podrobných výpovědí a dalších důkazů (zejm. potvrzení příslušného úřadu práce o neexistenci rozhodnutí o povolení k zaměstnání). Další výsledky by proto byly nadbytečné a pro uložení správního vyhoštění i neproveditelné. Ze strany žalobkyně proto jde jen o cílené procesní obstrukce. Z jejích návrhů totiž ani není zřejmé, jakých skutkových zjištění by mělo být opakovanými výsledky dosaženo. Výpověď pana Y. K. nečiní nevěrohodnými ostatní výpovědi. Žalovaný uzavírá, že nesouhlas žalobkyně s napadeným rozhodnutím nečiní toto rozhodnutí nepřezkoumatelným.

Splnění procesních podmínek a ústní jednání

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
11. Soud vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
12. Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích a shrnuli jejich podstatné body. Dokazování soud neprováděl, neboť si při posouzení věci vystačil s obsahem správního spisu (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117).

Posouzení věci soudem

13. V projednávané věci správní orgány uznaly žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Dle tohoto ustanovení se „[p]rávnícká osoba nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2 [zákona o zaměstnanosti].“
14. Podle § 5 písm. e) bodů 1 a 2 zákona o zaměstnanosti se nelegální prací rozumí (i) „závislá práce vykonávaná fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah“ a (ii) „práce vykonávaná cizincem v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou, kartou vnitropodnikové převedeného zaměstnance nebo modrou kartou vydanými podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky nebo bez některé z těchto karet; to neplatí v případě výkonu jiné práce podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce.“
15. Předně soud konstatuje, že rozhodnutí správních orgánů nejsou nepřezkoumatelná. Námitkami žalobkyně se správní orgány zabývaly a v odůvodnění svých rozhodnutí je rovněž věcně vypořádaly. Dokladem toho je, že žalobkyně s nosnými důvody rozhodnutí v žalobě polemizuje, což by v případě namítané nepřezkoumatelnosti nebylo možné. Pouhý nesouhlas s odůvodněním rozhodnutí nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz např. rozsudky NSS ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, a ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163, které lze přiměřeně vztáhnout i k odůvodnění rozhodnutí správního orgánu).
16. Obrana žalobkyně jak ve správním řízení, tak v řízení před soudem spočívá v tom, že správní orgány zjišťovaly rozhodný skutkový stav mj. i z protokolů o výsleších, které byly provedeny s cizími státními příslušníky, jimž měla žalobkyně umožnit výkon nelegální práce, v řízení o jejich správním vyhoštění.
17. Správní orgány svůj postup opřely o rozsudky NSS ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, a ze dne 25. 1. 2018, č. j. 4 Azs 248/2017-37. Soud dodává, že aplikovatelnost závěrů uvedených rozsudků i v řízení o přestupku podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti potvrdil NSS např. v rozsudku ze dne 18. 4. 2023, č. j. 4 Ads 25/2023-26. V tomto ohledu proto nelze správním orgánům vyčítat, že by se ve věci dovolávaly nepřiléhavé judikatury. Ostatně tak činí i žalobkyně, která má ale za to, že podmínky v ní uvedené nebyly splněny. Soud se proto zabýval tím, zdali správní rozhodnutí z hlediska odkazovaných rozsudků obstojí.

18. V rozsudku ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, NSS v souvislosti s daňovým řízením nejprve zdůraznil význam reálné možnosti daňového subjektu účastnit se výsledku svědka, neboť ta je jedním z klíčových parametrů hodnocení zákonnosti provádění takového důkazu. Svědecká výpověď se od jiných důkazních prostředků odlišuje také tím, že je nezprostředkovaná. Závěry o věrohodnosti a relevanci svědkovy výpovědi proto lze činit i z jeho nonverbálního projevu a celkového dojmu, kterým svědek působí. Z těchto důvodů je podle NSS třeba důsledně bránit snahám o obcházení jejího provedení.
19. Na druhou stranu ale NSS připustil použití listin, z nichž je patrný obsah výpovědí svědků z jiných řízení, jako podkladů pro rozhodnutí. K tomu musí být splněny následující podmínky: (i) tyto listiny musí být pořízeny nezávisle na příslušném daňovém řízení, (ii) dále je třeba, aby v onom jiném řízení byly pořízeny v souladu se zákonem (iii) a aby se do sféry správce daně dostaly zákonným způsobem, (iv) konečně musí být uvedené listiny daňovému subjektu zpřístupněny, aby se mohl seznámit s jejich obsahem a případně navrhnout další důkazy, které by zjištění vyplývající z dotyčných listin upřesnily, korigovaly či vyvrátily.
20. NSS v označeném rozsudku závěrem konstatoval, že „[v] případě, že výpovědi svědků zaznamenané v listinách jsou v rozporu s jinými důkazy provedenými v daném daňovém řízení, je třeba tyto rozpory odstranit, přičemž – je-li možno příslušného svědka předvolat – nejvhodnější cestou zpravidla bude jeho výslech, při němž mu budou nejasnosti předestřeny. Svědka je třeba vyslechnout vždy, požaduje-li to daňový subjekt, ledaže se jedná o požadavek vedený toliko snahou mařit či účelově prodlužovat daňové řízení (např. požadavek na výslech svědka, který se zdržuje v cizině, zjevně se nehodlá do ČR k výslechu dostavit, takže jeho předvolávání k výslechu bude neúčelné, a jeho výpověď není možno pořídit ani jiným způsobem, zejm. cestou mezinárodní spolupráce v daňových věcech).“
21. V rozsudku ze dne 25. 1. 2018, č. j. 4 Azs 248/2017-37, NSS potvrdil použitelnost shora uvedených závěrů i v řízeních podle správního řádu a uvedl, že „nelze po správních orgánech spravedlivě požadovat, aby přehlížely skutečnosti známé jim z úřední činnosti, popřípadě vyplývající z paralelně vedených správních řízení. Využití informací z jiných správních řízení má nicméně své výše nastíněné limity, které musí být dodrženy s tím, že využívání protokolů o výslechu svědků z jiného správního řízení nesmí být libovolné a nesmí pravidelně nabrazovat důkaz svědeckou výpovědí.“ V tomto rozsudku tak NSS připustil možnost využití protokolů o výslechu svědků z jiného správního řízení v situaci, kdy „žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by osvědčovaly nezbytnost nového provedení výslechů svědků, respektive na základě kterých by bylo možné předpokládat, že případný nový výslech svědků může vést k jiným skutkovým závěrům“.
22. Z rozvedených judikатурních východisek je tak podstatné, z jakého důvodu se žalobkyně ve správním řízení domáhala nepoužitelnosti protokolů o výsleších kontrolovaných cizinců. Z žaloby lze seznat základní dva důvody. Žalobkyně jednak namítá zkrácení svých procesních práv a poukazuje na rozdílné postavení vyslýchaných cizinců v řízení o jejich správním vyhoštění a v řízení o přestupku žalobkyně a jednak argumentuje rozpory ve výpovědích R. T. a Y. K. s dalšími zjištěními, konkrétně že v rozporu s jejich výpovědi pracovali na základě dohody o provedení práce pro jednoho ze subdodavatelů žalobkyně.
23. K prvně vymezenému důvodu soud uvádí, že sám o sobě nemůže obstát. Z výše citované judikatury totiž jednoznačně vyplývá, že za splnění dovozených podmínek je možné použít

listiny, z nichž je patrný obsah výpovědí z jiných řízení, jako podkladů pro rozhodnutí v řízení o přestupku. Z hlediska ochrany práv žalobkyně je dostačující, pokud měla k informacím plynoucím z protokolů přístup, a že s nimi mohla v průběhu správního řízení polemizovat (viz rozsudek NSS ze dne 18. 4. 2023, č. j. 4 Ads 25/2023-26, bod 25). Tato podmínka byla i v nyní projednávané věci naplněna, neboť protokoly jsou součástí správního spisu a byly provedeny jako důkaz při ústním jednání, jehož se zúčastnil právní zástupce žalobkyně. V posledně odkazovaném rozsudku nadto NSS posuzoval obdobnou skutkovou situaci, kdy inspekce práce použila v řízení o přestupku protokoly o výslechu cizinců z řízení o správním vyhoštění. Přesto NSS zkrácení práv stěžovatelky neshledal (např. z důvodu odlišného procesního postavení vyslýchaných cizinců). Obdobně zdejší soud zastává názor, že v případě splnění vymezených podmínek nemohla být žalobkyně na svých procesních právech krácena, neboť vyhotovené protokoly jí byly v průběhu přestupkového řízení k dispozici a měla možnost věcně reagovat na skutečnosti z nich plynoucí.

24. Soud pak nemohl přisvědčit ani druhému žalobkyní uváděnému důvodu. S žalobkyní se soud ztotožňuje toliko v obecné rovině v tom, že v případě shledaných rozporů mezi užitými protokoly z jiných řízení a ostatními důkazními prostředky by bylo třeba tyto rozpory odstranit a správní orgány by nemohly ustat jen na jejich převzetí, aniž by skutková zjištění dále ověřily. Podle soudu ale v projednávané věci nenastaly důvodné pochybnosti o bezrozpornosti klíčových podkladů, z nichž správní orgány vyvodily přestupkovou odpovědnost žalobkyně.
25. Žalobkyně sice poukazuje na rozpor v protokolech o výpovědi R. T. a Y. K., ačkoli je jí kladeno za vinu umožnění výkonu nelegální práce jiných cizích státních příslušníků, a to P. S. a Y. H.. Ve vztahu k oběma posledně jmenovaným cizincům však žalobkyně žádné rozpory mezi jejich výpověďmi a ostatními důkazy neuvádí. Nerozporuje obsah jejich výpovědí a ani nenamítá, jak by se v její prospěch změnily skutkové závěry správních orgánů, pokud by se výslechů zúčastnila, případně kdyby inspektorát práce vyslechl nelegálně pracující cizince znovu. Soud pro úplnost konstatuje, že po seznámení se s obsahem předmětných protokolů žádné rozpory ve výpovědích nenalézá.
26. Soudu dále není zřejmé, na základě čeho žalobkyně dovozuje, že tvrzený nesoulad výpovědí R. T. a Y. K. činí nevěrohodnými i výpovědi P. S. a Y. H.. V případě posledně dvou jmenovaných soud opakuje, že žalobkyně netvrdí žádné rozpory s ostatními důkazy podporujícími vinu za přestupek a ani soud takové rozpory neshledává. Předně žádná z oslovených subdodavatelských společností nepotvrdila, že by tyto dva cizince zaměstnávala. Dále v řízení nebyla zjištěna ani žádná pracovní smlouva či dohoda o pracích konaných mimo pracovní poměr, kterou by P. S. a Y. H. uzavřeli. Nedokládá je ani sama žalobkyně a setrvává jen u povšechného tvrzení. Soud odmítá akceptovat argumentaci žalobkyně, která ve své podstatě znamená, že uváděl-li nepravdu jeden z vyslechnutých cizinců, museli tak učinit všichni, pročez nelze použít žádný z protokolů z jiného řízení. Žalobkyně tak své domněnky o nevěrohodnosti výslechů P. S. a Y. H. zakládá pouze na jednostranných tvrzeních, která však nejsou ničím podložena, proto jim nelze dát za pravdu.
27. Soud naopak aprobejuje odůvodnění žalovaného, který na straně 6 napadeného rozhodnutí dovodil, že věrohodnost výpovědí R. T. a Y. K. není pro posuzovanou věc podstatná. V souvislosti s jejich jednáním žalobkyně nebyla uznána vinnou ze spáchání vytýkaného přestupku. Sama skutečnost, že jsou protokoly o jejich výslechu založeny ve správním spisu,

nepostačuje ke zpochybnění podkladů, na nichž závěr správních orgánů o odpovědnosti žalobkyně ve skutečnosti stojí. Žalobkyně nespecifikuje, v čem spatřuje úzký vztah výše jmenovaných k projednávané věci. Při vyvození závěrů o odpovědnosti žalobkyně za přestupky správní orgány vycházely z výpovědí P. S. a Y. H., nikoli R. T. a Y. K.. Opodstatněná není ani výtky, podle které správní orgány přihlížely jen k důkazům v neprospěch žalobkyně. To, že byla žalobkyně uznána vinnou z přestupků, které souvisely jen s nelegální prací P. S. a Y. H. a nikoli i R. T. a Y. K., svědčí o pravém opaku, neboť správní orgány přihlížely k doloženým dohodám o provedení práce.

28. Žalovaný rovněž na straně 5 napadeného rozhodnutí v souladu se shora citovanou judikaturou přezkoumal splnění podmínek pro použitelnost předmětných protokolů o výsledku cizinců z řízení o správním vyhoštění. Uzavřel, že protokoly byly vyhotoveny jiným orgánem veřejné moci, postoupeny inspektorátu práce jako kontrolnímu orgánu, vloženy do spisu a řádně provedeny jako listinný důkaz, a to za přítomnosti žalobkyně, která měla možnost se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim. Dále se žalovaný zabýval i vedením výsledků cizích státních příslušníků, v němž neshledal žádné nedostatky. Naplnění těchto podmínek žalobkyně nenapadá, a proto soud v dalších podrobnostech odkazuje na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů.
29. Soud uzavírá, že tento žalobní bod není důvodný. Žalobkyni se nepodařilo účinně zpochybnit převzaté protokoly o výsledku cizinců P. S. a Y. H. z řízení o správním vyhoštění. Správní orgány z nich proto mohly vycházet i v řízení o přestupku žalobkyně.
30. Nedůvodnost předchozí žalobní námitky v zásadě předurčuje neúspěch dalšího žalobního bodu, kterým žalobkyně brojí proti tomu, že jmenovaní cizinci nebyli opětovně vyslechnuti, tj. žalobkyně správním orgánům vytýká, že nevyhověly jejímu důkaznímu návrhu.
31. K tomu je třeba poznamenat, že správní orgán nemá povinnost veškeré navržené důkazy provést (viz § 52 správního řádu). Jejich neprovedení však musí řádně odůvodnit, jinak by se jednalo o tzv. opomenutý důkaz (srov. např. rozsudek NSS ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48). Přípustné důvody pro neakceptování důkazního návrhu vyjmenoval Ústavní soud v nálezu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01: „*Prvním je argument, dle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, dle kterého důkaz není sto ani ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potenci. Konečně třetím je pak nadbytečnost důkazu, tj. argument, dle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno.*“
32. Správní orgány navržené svědky opětovně nevyslechly z důvodu nadbytečnosti. Soud s takovým závěrem souhlasí, neboť skutečnosti významné pro věc vyplynuly již z jejich předchozích výpovědí zachycených v předmětných protokolech. Žalobkyně přitom žádným relevantním způsobem neuvedla, proč by nemělo být možné vycházet z protokolů o výsledcích P. S. a Y. H.. Obsah jejich výpovědí konkrétně nerozporovala, netvrdila jejich nevěrohodnost či neúplnost, pouze bez bližšího upřesnění požadovala opakování výsledku. Pokud jde o pochybnosti ohledně věrohodnosti výsledku R. T. a Y. K. nejsou z hlediska přezkumu napadeného rozhodnutí podstatné, jak soud vysvětlil výše.
33. Žalovaný na straně 5 napadeného rozhodnutí shrnul, jaká skutková zjištění z protokolů o výsledku P. S. a Y. H. vyplývají. Oba jmenovaní shodně vypověděli, že pracovali pro žalobkyni, jak dlouho pro ni práci vykonávali, že nepodepsali žádnou pracovní smlouvu, ale

pracovali na základě ústní dohody. Dále popsali pracovní dobu a pracovní činnost, kterou pro žalobkyni prováděli. Práci jim měl přidělovat zaměstnanec žalobkyně. Shodně dále uvedli, že pracovní docházku si evidovali toliko pro svou potřebu s ohledem na následnou kontrolu při vyplacení žalobkyni přislíbené odměny za jimi odvedenou práci. Pracovní oděv nosili vlastní, ale nářadí a pomůcky měli k dispozici od žalobkyně. Oba dva sdělili, že k práci neměli žádné povolení. Inspektorát práce dále vycházel z přípisu příslušného úřadu práce ze dne 11. 10. 2018, v němž je osvědčeno, že uvedeným cizincům nebylo vydáno povolení k zaměstnání pro žádného zaměstnavatele. Na základě toho správní orgány dospěly k závěru, že žalobkyně těmto cizincům umožnila výkon závislé práce, aniž by s nimi měla uzavřený pracovněprávní vztah.

34. Rekapitulovaná zjištění spolu dle soudu korespondují, jsou nerozporná a dávají dostatečný podklad pro rozhodnutí o přestupku žalobkyně dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Lze na jejich základě usuzovat, že uvedení cizinci vykonávali závislou práci, a to bez příslušného povolení a mimo řádně uzavřený pracovněprávní vztah s žalobkyní. Za takových skutkových okolností závěr správních orgánů o nadbytečnosti opakovaného výsledku zcela ob stojí, neboť znaky předmětného přestupku byly v případě žalobkyně prokázány nade vší pochybnost v řízení provedenými důkazy, mj. i protokoly o výsledku. Soud opakuje, že žalobkyně ani blíže nerozvedla, jaké nové či odlišné skutečnosti by měly být opakovaným výsledkem zjištěny. Námitka proto není důvodná.

Závěr a náklady řízení

35. S ohledem na výše uvedené soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl (výrok I).
36. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyla procesně úspěšná. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. dubna 2024

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu